

Zeynep Oral

Esintiler

'Tiyatro Benim Hayatım' Hiç Sönmeyen Yıldız

Sözü hiç dolandırmadan söyleyeceğim: **Dikmen Gürün**'ün yazdığı "*Tiyatro Benim Hayatım: Yıldız Kenter'in Hayat Hikâyesi*" (**Yapı Kredi Yayınları**) muhteşem bir eser. Elimden düşürmeden soluk soluğa okudum. Anımsayarak, gülümseyerek, öfkelenerek, eğlenerek, öğrenerek, şaşarak, üzülerek, sevinierek, kahrolarak okudum...

Dikmen Gürün'ün başarısı, **Yıldız Kenter**'in yaşamöyküsünü anlatırken duyguyla düşünce arasında; genelle özel olan arasında; bilimsel araştırma ile edebiyat tadı arasında kurduğu dengede... Gözleme, araştırmaya, Yıldız Kenter'le üç yıla yakın bir süre birlikte çalışmaya, Türkiye ve dünya tiyatrosuna ilişkin kültürel birikime, sayısız görüşmeye, farklı kaynaklara ulaşmaya, bilgiye, düşünceye, duyguya dayalı bir çalışma. Değerlendirme, yorumlama, sentezleme gücüyle taçlanan bir çalışma.

Tiyatro hâlleri

Evet **Kitap** titiz bir bir araştırmanın ürünü. Çocukluğundan günümüze Yıldız Kenter'in yaşamı: Çabası, var olma nedeni, tutkusu, aşkı, özel tiyatro serüveni, cesareti, çevresi, Kenter Tiyatrosu'nun yenilikçiliği (**Pinter, Osborn, Wesker**), yerli oyun öncülüğü (**M.C. Anday, N. Cumalı, H. Sayın**), **Çehov** tutkusu, öğretmenliği, bir "**okul**" oluşturması, o "**Kenterler Okulu**"ndan yetişen yüzlerce öğrenci... Kendi özel tiyatrolarını kurmak için o bina için verilen savaş, mücadele... **Ulunay, Burhan Fe-**

lek, Sabancı, Demirel, İnönü, Vehbi Koç... Aşklar, kavgalar, kıskançlıklar, dayanışmalar... Buluşmalar, dağılmalar... Düşler ve düşüşler... Dinmeyen heyecan... **Müşfik Kenter, Şükran Güngör, Kâmrân Yüce** ve daha nice-leri... Ve hep "*elini taşın altına koyan bir Yıldız Kenter*"!

Yıldız Kenter'in hayat hikâyesi, tiyatromuzun övünç kaynağı, eşsiz bir **sanatçıyı** ayrıntılarıyla tanıtmakla yetinmiyor, aynı zamanda ülkenin son elli, atmış yıllık kültür yaşamına da ışık tutuyor. **Sanat-devlet** ilişkisini de irdeliyor.

Dünyanın başka bir ülkesinde olsa bugüne dek Yıldız Kenter heykelleri dikilmiş, okul **kitaplarında** ona sayfalar ayrılmış olurdu. Kenter Tiyatrosu ulusal ve evrensel bir kültür merkezi olurdu. Şimdiki

gibi yokluğa, hiçliğe terk edilmezdi!

Alın okuyun kitabı, bana hak vereceksiniz... İşte tadımlık birkaç satır:

Alkışlar, alkışlar

"Her şeyin kıymetini çok iyi bildik, çünkü her şeyimiz çok azdı, çok hesaplıydı. Yine de elinden geldiğince, hiçbir şeyden mahrum etmedi annem bizi. Ders verdi, tercüman olarak çalıştı. Hiç durmadı. Ama annemin yanı sıra, bir çocuk olarak en fazla sorumluyeti de ben yükleniyordum. (...) Gün oldu komşu evlere bile gittim temizlik yapmak için. İki elin çıkardığı sesi duymaya o zamandan alıştırdılar beni: 'Öyle temiz yıkıyorsun ki bulaşıkları, bravo! Senden daha iyi tertipleyen yok bu evi, bravo!' O iki elin çıkardığı sesi duymak benim zaafım oldu. Bana bakılsın, ben sevileyim, ben beğenileyim. Bu bir zaaftır, ama ben bu zaafı bugün de bir güce dönüştürmeye çalışmaktayım. Her gelen yeni iş bir imtihan oluyor. Ben hem seviyorum hem korkuyorum o imtihandan. Ama o ses yok mu, o ses? Beni peşinden sürükleyen çok cazip bir zaaf o. Çocukken de peşinden giderdim, şimdi de gidiyorum."

Teşekkürler Yıldız Kenter. Teşekkürler **Dikmen Gürün**. İyi ki varsınız!

